

strijken, maar het houtje brak lammig onder zijn vingers; een tweede lukte, 't gas plofte aan, 't licht viel.

De overgordijnen waren al dichtgeschoven, de spreij opgevouwen, het dek van zijn bed opgeslagen, Laurien of Lurkus hadden hier dus niets meer te doen.

Hij viel neer in den armstoel voor zijn schrijftafel, tastte met een bevende hand naar zijn lorgnet, zette dat op, scheef, het gleeft af, viel.... opnieuw kneep hij 't, vaster, nu.... God, God, zijn gedachten schenen wel stil te staan....!

Het couvert was slecht gegomd, de heele omslag liet ineens los.... daar zat de brief.... hij trok hem er uit, vouwde hem open.... een waas kwam voor zijn oogen.... hij moest zijn lorgnet weer afnemen, zijn oogen uitwrijven.... dan opnieuw kneep hij 't vast.... nu kon hij zien.... hij keek op het wat spitse meisjesachtige handschrift, wonderlijk begonnen, midden op het blad, met groote letters, die snel verkleinden en verslordingden.... en las:

Geachte mijnheer!

In antwoord op uw briefje, moet ik U tot mijn spijt mededeelen, ik met uw voorstel niet acoörd kan gaan en ben ik anders natuurlijk zeer vereerd met uw voorstel. Maar het verschil in leeftijd is toch wel wat te groot, ik heb nu met mijn kinderen een onbezorgt leven en wil daar maar liefst geen verandering in brengen.

Ik schrijft U maar dadelijk terug om U niet te lang te laten wachten. Natuurlijk even goede vrienden, mijnheer, en ben ik ten zeerste vereerd met uw aanbod, maar daar ken toch niets van komen.

Beleefd teeken ik mij, hoogachtend

Wed. J. G. A. Steenbach-Wijs.

Simon bleef roerloos zitten, staarde even volkomen gedachtenloos op een kruimel van een stukje koek of taart, dat in den brief geraakt was en vast zat op het papier, in 't midden van een vetvlekje.

„Dus.... niet,“ sprak hij dan plotseling hardop en schorrig en dan zachter. „Dus.... niet....“ en nog eens.... „Dus.... niet....“

Dan glimlachte hij even, 'n beetje wezenloos, knipte met zijn nagel wat viezig de opgekleefde kruimel van het papier, staarde op het schrift, herlas brokstukken.... woorden....

Even streek hij met een hand over zijn voorhoofd, dan viel die arm slap langs de stoeleuning.

God.... hoe wonderlijk was dit.... hij kon niet meer denken.... hij had geen gedachten meer.... hij voelde, dat daar binnen in zijn